

Sportdichtbij

Woensdag 8 februari 2006 www.AD.nl sportwereld@ad.nl

AMERSFOORT

Keistad wil andere zaal

Volleybalvereniging Keistad, vijfjaar geleden voortgekomen uit de clubs volkei en Spirit, is niet blij met sporthal Midland als speelgelegenheid. Mogelijk verhuist de club naar een nieuw sportcentrum in Amersfoort.

2006

Torino 2006
Olympic rings logo

Ronald Speksnijder is klaar voor de Winterspelen. „Ik heb een van de erebaantjes.” FOTO HARRY VERKUYLEN

Zondagskind met erebaantje

Amersfoorter Ronald Speksnijder vrijwilliger in olympisch dorp in Sestrière

■ **Ronald Speksnijder is sinds maandag in Italië. Daar beginnen over twee dagen de Olympische Winterspelen. De Amersfoorter heeft er een baantje als vrijwilliger weten te bemachtigen. „Met meer geluk dan wijsheid.”**

FRANK BUSCHMANN
AMERSFOORT

De glimlach verdwijnt geen moment van zijn gezicht. Die verandert zelfs in een vette grijns als een recentelijke trip naar Italië ter sprake komt. Ronald Speksnijder moest voor een kennismaking naar Turijn. Nog geen 24 uur later keerde hij terug naar Nederland. Met een karrevracht aan presentjes. Speksnijder somt op: een winterjack, trui, rugzak, t-shirts, handschoenen, oorwarmers, boeken...

„Ik weet niet wat allemaal.” Maar 'het goud' hing om zijn nek: de accreditatie. De komende drie weken is dat zijn belangrijkste bezit. „Zonder die kaart ben en kun je niks.”

De 38-jarige Amersfoorter, oud-speler van de Nijkerkse waterpolovereniging Flevo, gaat als vrijwilliger aan de slag. Niet in Turijn, maar in Sestrière. Daar worden onder meer de olympische skiwedstrijden gehouden. Speksnijder moet in het olympisch dorp klaarstaan voor alle sporters die willen stemmen op kandidaten voor de nieuw te kiezen atletencommissie. Hij is geen waarnemer, heeft ook geen beslissingsbevoegdheid - zijn leidinggevende is een Fransman van het Internationaal Olympisch Comité; maar wat maakt hem dat

uit? „Ik heb een van de erebaantjes. Ik krijg een bureau in de eetzaal van het olympisch dorp en zit echt tussen de sporters.”

Daar is hij trots op. Het voelt alsof hij een loterij heeft gewonnen. En dan te bedenken dat hij er een handvol maanden geleden nog van uitging geen kans te maken op een vrijwilligerspost.

Even terug naar januari 2005. Speksnijder ziet op internet een oproep voor vrijwilligers. In een opwelling meldt hij zich aan. Een hele bevallig overigens: „Ik moest acht A4-tjes met vragen invullen.”

Drie maanden gaan er overheen voor Speksnijder een bevestiging van inschrijven krijgt. Vervolgens hoort hij weer een hele tijd niets. Tot de zomer, wanneer hij plotseling een telefoontje krijgt. „Ik was

al bijna vergeten dat ik stond ingeschreven.” Hem wordt gevraagd hoeveel talen hij spreekt. Vier, antwoordt Speksnijder. *We need you*, klinkt het aan de andere kant van de lijn.

Opnieuw duurt het even voordat Speksnijder iets hoort vanuit Italië. „Op een gegeven moment kreeg ik het bericht dat ik via internet een handleiding voor vrijwilligers kon downloaden. Toen wist ik dat het goed zat.” Nog altijd weet hij niet waarom. „Ik kan het niet kwalificeren. Het is meer geluk dan wijsheid. Maar ik ben er blij mee.”

Het worden zijn tweede Spelen. Athene 2004 maakte hij mee als toeschouwer. In de Griekse hoofdstad verbleef Speksnijder de meeste tijd op een door de Nederlandse volleybalbond afgehuurde boot in de haven. Mooie tijd, veel contact met andere supporters en sporters, lange nachten in het Holland House.

Dat laatste zal de komende weken ook het geval zijn. „Ik heb acht

dagen vrij, dus ik ga zeker naar het Holland House in Turijn. Is een uur rijden vanuit Sestrière. Maar ik ga natuurlijk ook naar wedstrijden kijken.”

Werken doet hij in het olympisch dorp, leven doet hij daarbuiten. Speksnijder heeft een appartement aan de rand van Sestrière. Met nog twee dagen te gaan voor de Spelen losbarsten, nemen de kriebels toe. Ook bij hem. „Ik slaap de laatste tijd minder, ja. Is toch de spanning. Als vrijwilliger krijg je een *bidbook* waarin alle *do's* en *don'ts* staan. Normen en waarden, wat mag wel en wat niet. Het is niet de bedoeling dat ik zomaar op een sporter afstap met de vraag of hij toevallig al heeft gestemd voor de atletencommissie. Zal je net zien dat iemand enkele uren voor een wedstrijd zit, snap je? Dus het wordt afasten. Maar ik ben wel van plan om op een ludieke manier in contact te komen met de atleten. En om te genieten.”